

## **DORINA ZEMLJA OZ**

predstava za decu u tri čina

Po motivima priče "Čudesni čarobnjak iz Oza" (Lyman Frank Baum) i filma "Čarobnjak iz Oza" (Noel Langley).

Marko Pejović

Tekst je pisan po porudžbini Lutkarskog kazališta Mostar za potrebe obeležavanja 60 godina rada ovog pozorišta.

Premijera: 17.11.2012.

Režija: Boris Čakširan

LICA:

DORA / DOROTI

TOTO

MILOŠ / ČAROBNJAK IZ OZA / ČAROBNJAK-ČOVEK

NIKOLA / VON LIMON

LUKA / LEOPOLD (LEO)

ĐURA / STRAŠKE

GORDANA / GRISELDA

SOFIJA / GLINDA

PRETA

CIPELE 1, 2, 3 i 4

KNJIGA

KRILATI MAJMUNI

REKA

METLA

# I ČIN

## PRVA SCENA

DORA, MILOŠ, NIKOLA, LUKA, ĐURA, GORDANA, TOTO, CIPELE1,  
CIPELELE2, CIPELE3, CIPELE4

Obućarska radnja/prodavnica.

Mrak.

DORA (off): Upoooooć!!!

*(Svetlo. MILOŠ i njegova tri pomoćnika se okreću u pravcu iz koga utrčava DORA. MILOŠ hitro ustaje, prilazi joj, pokušava da joj opipa ruke, noge, glavu, što nije lako obzirom da ona drži TOTOA u naručju.)*

MILOŠ: Gde si se udarila?

DORA: Nisam se udarila. Toto je u nevolji!

MILOŠ (uz olakšanje): Aha.

DORA: Znaš onu žena što ima fabriku? Ma, ona što stalno dolazi da se žali?

MILOŠ: Gordana.

DORA: Da, ta Gordana hoće da ubije Totoa.

LUKA: Da ubije?

DORA: Da, da ubije. Šta ćemo da radimo?

*(MILOŠ se vraća za radni sto na kome su cipele. Tu su još njegovi pomoćnici NIKOLA, LUKA i ĐURA. Kada MILOŠ sedne za sto i oni se vrate svojim poslovima.)*

DORA: Ali, pogledaj me. Slušaj kada ti pričam.

MILOŠ: Slušam Dora, slušam te. Ne moraš da vičeš. Samo vidi koliko imam posla. Hajde dođi, da probaš ove cipelice.

DORA: Da probam, SADA. Ona žena će da dođe po Totoa, da ga ubije. Razumeš UBIJE, a vi svi ništa.

MILOŠ: Šta je Toto sada uradio?

DORA: Zalutao je u njenu fabriku, a ona je odmah krenula da viče i juri ga metlom. Kao da bi Toto nešto tamo pokvario. Nije to, nego je ona zla.

ĐURA: Ko je zao?

DORA: Pa Gordana, Đuro. Moramo nešto da uradimo. (*Spušta TOTOA iz naručja. Ozari se.*) Da zaključamo vrata. (*Odlazi i zaključava*).

MILOŠ: Bože, Doro, ne možemo zaključati radnju u po bela dana.

DORA: Možda će da pomisli da nismo tu, pa će da ode.

NIKOLA: Ih, ta nije fino vaspitana da ode ako nije poželjna.

MILOŠ: Doro, ako Gordana uopšte bude došla, mi ćemo sa njom sve lepo, Totou ni dlaka sa glave neće faliti. Nego, dođi da probaš cipelice. Vidi ih. Bože, ništa ovako lepo nisam do sada napravio.

MILOŠ (peva):

Kad stvaraš, praviš, kreiraš,  
to je kao da se zaigraš,  
k'o krila tad da dobiješ,  
to je sreća, sreća najveća.

DORA: Miloše, Toto će da strada!!! A ti samo o tim tvojim cipelama.

MILOŠ (peva):

To nisu samo cipele -  
kalup, đon i vezice.  
To nisu samo štepovi,  
mašnice i perlice.

*Prilazi polici sa cipelama.*

MILOŠ (peva):

Od snova sam vas pravio,  
sa radošću vas skrojio,  
i svilom vas obložio,  
iz ljubavi vas stvorio.

CIPELE (ožive, polete, pevaju).

CIPELE1: Mi nismo samo cipele.

CIPELE2: Ulicom što hodaju.

CIPELE3: U kutiju se stavljaju.

CIPELE4: Jeftino se prodaju.

*(TOTO skače, pokušava da ih uhvati. CIPELICE se okupe oko MILOŠA.)*

CIPELE (pevaju):

Od snova si nas pravio,  
sa radošću nas skrojio,  
i deca smo ti postale,  
iz ljubavi nas stvorio.

CIPELE (pevaju): Mi nismo samo cipele.

MILOŠ (peva): Vi niste samo cipele.

CIPELE (pevaju): Mi nismo samo cipele.

MILOŠ (peva): Kao deca ste mi postale.

*(Čuje se udaranje na vrata. CIPELICE šmugnu na policu.)*

ĐURA (veselo): Vidi neko lupa na vrata. Ko je?

DORA (šapatom): Čuti Đuro, možda će da ode.

GORDANA (Off): Otvarajte, znam da ste unutra.

LUKA: Joj!

MILOŠ: Bože, Doro, ti nisi otključala ta vrata.

*(DORA se stisne do MILOŠA, uhvati ga za ruku.)*

MILOŠ: Samo mirno, nemoj da se bojiš. Hajde, Nikola, otvori.

*(MILOŠ ustaje da popravi svoje odelo. U tome ispusti i DORINU ruku. NIKOLA ustaje i otvara vrata. GORDANA ga odgurne da prođe.)*

MILOŠ: Dobar dan, Gordana.

GORDANA: O, dobar dan Miloše. Kako ste? Kako radnja?

MILOŠ: Dobro je. Hvala na pitanju.

GORDANA: Čujem, imate neke probleme sa vašim kućetom.

ĐURA: Kojim kućetom? Nemamo mi nikakve probleme.

*(GORDANA odmeri ĐURU od glave do pete.)*

GORDANA: Imate, Miloše, imate. Čujem da ta mala životinja ulazi u tuđe fabrike, nepozvana, šunja se i vašari. I to treći put ovog meseca.

MILOŠ: Da, možda. Ako vi tako kažete.

GORDANA: Tako je bilo. Skakao je po mašinama, onim skupocenim, uvezenim iz Nemačke.

MILOŠ: Razumem. I je li bilo neke štete?

GORDANA: Velike, Miloše, velike.

DORA: Nije on ništa pokvario, ona to samo tako priča.

GORDANA: Da li ja to lažem?

MILOŠ: Hajdete, nemojte da se ljutite. Dete je to. Nego da vidimo šta tu možemo da uradimo.

GORDANA: Pošto ne možete da kontrolišete to pseto, Miloše, ne preostaje nam drugo nego da zovemo šintere.

DORA: Jesam ti rekla!

MILOŠ: Dobro de, nema potrebe za šinterima. Odrasli smo ljudi, nešto ćemo se dogovoriti.

GODRANA: Kako bismo to mogli da se dogovorimo? Hajde recite, Miloše.

MILOŠ: Ne znam još, nisam video štetu...

GORDANA: Da, da... Kao i obično, vi ne znate, vi ne možete da odgovorite. Mada biste vi ipak mogli nešto da uradite. (*Gleda po prostoru*). Miloše, vi dobro znate da kada dođe firma Vokins, ove majušne radnje kao vaša, neće imati šanse da prežive. Bolje je da dođete da radite za moju fabriku. Vi kreirajte cipele, a ostalo je moja briga. Ja sam vas već više puta zvala, ali vi ste tvrda srca.

MILOŠ: Hvala, ponuda je velikodušna. No, ja ipak ne bih mogao da ostavim svoju radnju.

GORDANA: Onda mi ne ostavljate druge mogućnosti nego da zovemo šintere.

NIKO: Slušajte vi gospođo, mi nismo neka deca kojoj može da se preti.

GORDANA: Ni ja nisam neko kome se možeš tako obraćati.

MILOŠ: Dobro de, stanite da se dogovorimo.

*(GORDANA prilazi stolu da kaže MILOŠU neku novu pretnju, ali spazi cipelice koje pravi Dori za rođendan. Skida rukavice, dodiruje cipelice.)*

GORDANA: Od najlepše irske svile?

MILOŠ: Da.

GORDANA: Ovo je vrhunac tvog rada. Ti si čarobnjak za cipele, Miloše.

*(MILOŠ se nasmeši. GORDANA ga gleda u oči. Trenutak tišine.)*

GORDANA: Dobro, možda bi ipak mogli da se nagodimo. Neka se Dora izvini što nije pazila na svog psića, a ti Miloše mi možeš dati te cipelice kao odštetu. Idem na jedan poslovni bal. Ove cipele bi mi se idealno uklopile.

MILOŠ: Baš te cipelice?

GORDANA: Da, Miloše, baš te.

MILOŠ: Žao mi je, ali to nije moguće. Mislim, Dora će se izviniti. Zar ne, Doro? (*DORA ćuti, stisnutih usana*). Ali, Gordana, to su najlepše i najudobnije cipelice koje sam svojim rukama stvorio. Ja vam ih zaista ne mogu dati. Osim toga, te cipelice su poklon za Dorin rođendan.

GORDANA: Miloše?!

MILOŠ: Ne, zaista ne mogu.

GORDANA (ponovo navlači rukavice): Eto kakav si, sa tobom se ništa ne može dogovoriti. Dala sam ti nekoliko šansi, Miloše, ali ti ih ne zaslužuješ. Treba da skapaš sa ovom tvojim glupom radnjom. Znači, šinteri.

ĐURA (u čudu): A što šintere?

(*LUKA se povlači u dnu prostorije, traži mesto gde da se sakrije.*)

NIKOLA: Mislim da je vreme da odete.

GORDANA (NIKOLI): Slušaj, bolje bi ti bilo da sniziš glas. (MILOŠU) Neće vas firma Vokins uništiti, ja ću te uništiti, Miloše. Neće od ove glupe stračare ostati ni jedan ekser, do kamena ću te satreti.

NIKOLA (GORDANI): Slušajte vi, neće ovde niko nama da preti.

MILOŠ: Ljudi, stanite, nema potrebe za svađom, sve ćemo dogovoriti. (*TOTO mu se vrzma oko noge*). Toto, ne sada!

(*DORA zgrabi TOTOA u naručje.*)

NIKOLA: Sa ovakvima nema dogovora.

GORDANA: I ne samo ovu štenaru, nego i tebe, zajedno sa ovim tvojom psećom družinom ću zbrisati. Mrak će sve da vas pojede. (*Nastavlja da viče*).

(*Nastaje opšta svađa i metež. DORA se povlači. Drži TOTOA. Svetlo se smanjuje do mraka. Glasovi prisutnih se mešaju sa muzikom koja počinje kao košmar.*)

CIPELICE (pevaju, off):  
Od snova si nas pravio,  
sa radošću nas skrojio,  
i deca smo ti postale,  
iz ljubavi nas stvorio.

DORA (peva):  
A ko će mene voleti,  
i ko će me shvatiti,  
utehu mi pružiti,  
od nevolje spasiti.

*(Dok DORA peva, polako se osvetljava novi prostor. Ona seda u fotelju. TOTO je u njenom naručju.)*

#### DRUGA SCENA

DORA, SOFIJA, TOTO.

Soba školskog psihologa.

*(DORA je kod SOFIJE, psihološkinje. Sedi u fotelji. Drži TOTOA. Ćuti.)*

SOFIJA: I šta se dogodilo? Zašto te je nastavnica poslala kod mene?

DORA: Rekla je - Ne znam šta ću sa tobom.

SOFIJA: Kako to - ne zna šta će sa tobom?

DORA: Nisam htela da se odvojim od Totoa. I onda je ona rekla - Ne znam šta ću sa tobom, idi kod Sofije, psihologa. Tako je rekla. Niko ne zna šta će sa mnom.

SOFIJA: Ko to niko?

DORA: Niko - ni nastavnica, ni razredna. A i deca me ne vole.

SOFIJA: Šta to rade deca?

DORA: Pa neće nikad ništa da mi pozajme, da mi šapnu, ne mogu nikad da budem „deo ekipe“ (prstima pokaže znake navoda). Je li vi znate kako je biti siročće?

SOFIJA: Pa reci mi, kako je?

DORA: Grozno. Uvek si višak.

SOFIJA: Hoćeš da te prihvate.

DORA: Jeste... I dosta mi je da me svi napadaju. Danas je bilo fuj kada je došla Gordana.

*(U drugom delu scene se pojavljuje GORDANA uz neki jeziv zvuk, u polu mraku, kao utvara.)*

DORA: Dosta mi je i nje i toga da me svi gurkaju i da mi govore da sam mala. Doći će čas kada ću ja da budem glavna, kada će svima biti važno šta ja kažem, kada će sa mnom krenuti moja ekipa. *(Ona se penje prvo na fotelju, a onda i na sto).* Prkosićemo nevoljama i neprijateljima. *(Diže ruku u pesnicu).* Među nama neće biti izdaje i prevare. Svi za jednog i jedan za sve.

SOFIJA: Ne bih da prekidam tvoj govor, ali da li ipak mogla da sađeš sa stola?

*(DORA tek sada shvati gde stoji. Polako se spusti u fotelj. TOTO trčkara oko stola. GORDANA lagano ode sa scene.)*

DORA: Izvinite.

SOFIJA: Ti se uvek ovako zaneseš?

DORA. Ponekad...

SOFIJA: I kod kuće, sa stricem?

DORA: Ih, kod kuće on samo nešto crta, pravi, a kada mu ja pričam, taj mene ništa ne sluša.

*(U drugom dijelu scene pojavljuje se MILOŠ, u sličnoj atmosferi kao kada se pojavila Gordana.)*

DORA: Ma sa njim je postalo tako dosadno. Ponekad tako mislim, kako bi bilo da se sakrijem na par sati, pa da ne može da me nađe... samo da već jednom obrati pažnju na MENE. Ali, ja mislim da je on propao slučaj. On se nikada neće promeniti.

*(MILOŠ polako izađe sa scene.)*

DORA: Da li se i vama učinilo kao da ovde ima još nekog?

SOFIJA: To je samo tvoja fantazija.

SOFIJA *(peva i igra)*:

Kada radi mašta - fantazija.

Tada vidiš svašta - fantazija.

Trebaš je kad pljušti kiša

i nitko te živ ne šiša.

Kada radi mašta - fantazija.

Tada vidiš svašta- fantazija.

Trebaš je kad život boli,

trebaš da te neko voli.

Kad si vila i kad si zmaj,  
princeza il' čarobnjak taj,  
kad nastane od miša slon,  
od zemlje, cvet ili balon,  
fantazija tada radi,  
drugačiji svet ti gradi.

DORA: Maštam zato što mi ni ovde, u školi, ni kod kuće nije baš bajno. Pitam se...

SOFIJA: Šta se pitaš, Doro?

DORA *(peva)*:

Gde svoju sreću ja da nađem?

Da li negde ima zemlja neka,

gde se snovi ostvaruju uvek,

gde me pravo prijateljstvo čeka?

Znam da negde postoji to mesto,

gde nema strahova, ni tuge,

gde se deca igraju, bez svađe.

To je mesto tamo, iza duge.

*(DORA se opusti u fotelji, zamišljena, zadrema. Stvari oko nje počinju da lete, mešaju se glasovi. Svetlo se smanjuje. Muzika još traje i čujemo hor koji peva.)*

HOR (off):

Gde nema strahova, ni tuge,  
to je mesto tamo, iza duge.  
Gde nema strahova, ni tuge,  
to je mesto tamo, iza duge.

## II ČIN

### PRVA SCENA

DORA (DOROTI), TOTO, GLINDA, PRETA, METLA

Zemlja Oz.

*(DORA zatiče sebe u istoj fotelji kao kod Sofije, samo što više oko nje nema zidove. Gleda okolo. Pokušava da shvati gde je. Gleda u cveće, kućice, metle naslonjenje na fasade...)*

DORA: Gde sam to ja?

*(Do DORE doleti PRETA. TOTO skakuće da je dohvati.)*

PRETA: Mališa, budi miran.

DORA: Ne bojte se, neće on ništa. Gde smo to mi?

PRETA: Vi ste stigla u zemlju Oz.

DORA: Zemlju Oz? Prvi put čujem za tu zemlju.

PRETA: Stvarno? A ja sam mislila da smo mi nadaleko poznati. A jesi li ti neko poznat?

DORA: Pa, ne znam... Ja sam Dora i ne znam kako sam ovde stigla. Bila sam kod Sofije, pričale smo, a onda je sve postalo crno. Ne sećam se baš najbolje. *(Gleda oko sebe.)*

PRETA: Zanimljivo...

DORA: A ko vlada u ovoj zemlji?

PRETA: To je teško reći. U Ozu vladaju i dobre i mračne sile. Glinda je ovde najmoćnija dobra veštica. I da nam nje nema, ko zna šta bi bilo.

DOROTI: A gde je ona sada?

PRETA: Ovde se veštice, dobre ili zle, iznenada pojave i isto tako iznenada nestanu.

DOROTI: A ima i zlih veštica?

PRETA: Ima, ima. Ovde ti živi i Griselda. E, ta ti je mnogo zla i opasna.

*(Jedna metla se promeškolji i poleti. DOROTI vrisne, TOTO poskoči u pravcu METLE.)*

PRETA: To su Mučkinci, stanovnici ovog grada, koje je Griselda začarala, jer nisu hteli da joj predaju jedan smaragd iz svog rudnika. Za taj smaragd se smatra da može ljubavno začarati onog ko te prvi pogleda u noći punog meseca. Jednu takvu metlu je Griselda ponela i sa sobom, samo na njoj leti.

Dora: Strašno!?

PRETA: Zna ona i mnoge druge čarolije. Ali dobro je što smo se rešili Drusile, njene zle sestre. Hvala ti Doro što si nas oslobodila.

DORA: Kako to mislite - ja sam vas oslobodila?

PRETA: Tvoja fotelja je pala na Drusilu. Bum, tras i Drusila više neće da pravi nevolje.

*(DORA gleda kako ispod fotelje vire neke noge.)*

DORA: Oh! To je bila nesreća. Ja nisam imala nameru... Ja ne bih volela nikoga da... spljeskam. (Prilazi fotelji. Gleda u noge koje vire ispod fotelje). Oprostite. Stvarno nisam htjela. (*Onda primeti na nogama cipele*). Hej, ovo su moje cipele, one što mi ih je stric napravio. Otkud one Drusili?

(*Pojavi se veliko GLINDINO lice. Ona nešto uzbuđeno pokazuje rukama.*)

DORA (PRETI): Ju! Je li to Glinda?

PRETA: Da.

DORA: Zašto maše rukama?

PRETA: To je njen jezik, tako ona govori. Veštice nekada imaju svoje tajne znakove i ljudima nije lako da ih prepoznaju. Ali ja znam Glindin jezik i mogu da ti prevedem šta govori. (Prevodi.) Glinda pita jesi li sigurna da su cipele na Drusilinim nogama, zapravo tvoje?

DORA: Čekaj da ih bolje pogledam... Sigurna sam.

PRETA: To nije dobro, nikako.

DORA: Zašto?

(*GLINDA je usplahirana.*)

PRETA (prevodi): Zato što stvari koje iz vašeg sveta dođu u Oz, imaju posebnu moć. Bolje ih uzmi, odmah.

DORA: Kako ću?

(*GLINDA dune, čuje se zvuk vetra, sve se zatalasa. Cipelice polete i stvore se na Dorinim nogama. GLINDA nešto govori.*)

PRETA (prevodi): Ako je Drusila uzela tvoje cipelice, to znači da i Griselda zna da su ovde. Ona će hteti da ih ima, jer bi time njena moć biti još veća.

DORA: Veća od Glindine?

PRETA: Da!

*(Uz prasak i munje pojavljuje se veliko GRISELDINO lice.)*

GRISELDA: Ohoho. Dobar dan. Čujem da je stigao neki gost. Vidim spremili ste mu doček, samo niko nije pozvao i vašu Grisedlicu na zabavu. Nego, da čujem, ko je ova mala šmizla, što je malo letele, letela, pa sletela, na moju Drusilicu, moju miljenicu. (Plače, neiskreno). E vidiš, za to moraš platiti kaznu. Čakj da razmislim... Možeš mi na primer nešto pokloniti i onda smo kvit. Eto, recimo te tvoje cipelice.

DORA: Cipelice! Šta će vama cipelice? Male će vam biti, nisu one za vas.

GRISELDA: A za tebe jesu? Vidi malu šmizlu. Ništa se ti ne sekiraj. Samo ti meni cipelice daj, a ako budu male, ja ću ih proširiti. Hajde, skidaj cipelice!

*(Uz prasak se sve zamrzne. GLINDA govori na znakovnom.)*

PRETA (prevodi, peva):

Haka, saka, dulum zum.  
Siti rapa, hukum rum.

Cipelice ove male  
u ruke ti neće pasti.  
Nećeš moći da ih pipneš,  
ne možeš ih sad ukrasti.

Tek ako ih slatka Dora,  
sama bude tebi dale,  
tvoja moć će da ojača,  
neće više biti mala.

Nesi roto, savahata.  
Para nini, lahapata.

*(Svi se otkoče.)*

GRISELDA: Znala sam da ćeš da smisliš neku podlost. Ti, veštice jedna. Uh, uh, pozliće mi. Ali videćeš. Videćete svi vi. Dočepaću se ja tih cipelica, ne zvala se ja Griselda.

*(Prasak, munje i ostalo... Ona nestane.)*

DORA: U Ozu je sve komplikovano. Sve manje mi se ovde dopada.

PRETA: A zašto si ti uopšte došla u naš svet?

DORA: Ja sam htela nešto za mene važno da saznam. Ne mogu baš o tome ovako pred svima.

*(GLINDA pomno sluša.)*

PRETA (prevodi): E, ako je u pitanju da nešto saznaš, to će najbolje moći da ti pomogne Veliki čarobnjak.

DORA: Veliki čarobnjak? A gde je on?

PRETA: On živi u drugom delu Oza, iza velike šume. Ako budeš išla putem od žutih ciglica, sigurno ćeš stići u Oz, nećeš zalutati. Samo, tu ima još jedan problem.

DORA: Problem?

PRETA: Teško ćeš kod Velikog čarobnjaka da udeš sa imenom Dora. To ime u Ozu ne znači ništa. Odmah će znati da si neka iz drugog sveta, a onda odmah počnu ispitivanja, saslušanja...

DORA: Pa šta ću, nemam drugo ime.

PRETA: Dok si u zemlji Oz, možeš se zvati Doroti, što na ozovskom jeziku znači - ona koja traži odgovore.

DORA: Ona koja traži odgovore... Pa, nije loše.

*(TOTO zalaje.)*

DOROTI: Pa dragi moj prijatelju, hajde da krenemo.

PRETA: I ne zaboravi šta ti je Glinda rekla, nikako ne smeš skinuti svoje cipelice.

*(METLA se promeškolji, valjda ih i ona pozdravlja.)*

DOROTI: Hvala, Preta, na savetima. Pozdravite Glindu. Zbogom Mačkinsi. Hajde Toto, krećemo, čeka nas duuuug put.

*(Na trenutak se pojavi veliko GLINDINO lice i ubrzo nestane.)*

DRUGA SCENA

DOROTI, TOTO, STRAŠKE, FON LIMON, LEOPOLD

Poljana na putu do dvorca Velikog čarobnjaka.

*(TOTO njuška nešto po podu.)*

DOROTI: Ogladneo si? I ja sam malo. Nemamo ništa za jelo u mom rancu.

*(TOTO joj priđe. Ona ga mazi. STRAŠKE mrdne glavom. TOTO se usmeri u pravcu strašila. DOROTI i sama osmotri malo. STRAŠKE ponovo mrdne glavom. TOTO zalaje.)*

DOROTI: Ma, mogla bih se zakleti da se ovo strašilo mrda.

*(DOROTI mu polako prilazi.)*

DOROTI: Da li si ti živ?

STRAŠKE: Meni kažeš?

*(DOROTI se malo trgne.)*

DOROTI (STRAŠKETU): Da, tebe sam pitala.

STRAŠKE: Mene? (STRAŠKE okrene glavu na jednu i drugu stranu, proverava da li se DOROTI ipak obraća nekom drugom).

DOROTI: Tebe, tebe.

STRAŠKE: Šta si pitala?

DOROTI: Da li si živ?

STRAŠKE: Ne znam. Da li si ti živ?

DOROTI: Za devojkicu se kaže „živa“. I naravno da sam živa - hodam, jedem, idem u školu. Mada ne volim da idem školu, ali mi stric kaže da moram.

STRAŠKE: Stric?

DOROTI: Ma, sa njime živim.

STARŠKE: Ti barem imaš tog strica.

DOROTI: A ti?

STRAŠKE: Nemam nikoga. Ja sam od slame napravljen.

DOROTI: Hm. Ali neko te je sklopio od slame i krpa. To ti je onda tata ili mama.

STRAŠKE: Ma ne znam ti ja to. Mene niko ne primećuje. Samo se sa vranama družim.

DOROTI: Pa ni moj stic nije baš neko društvo.

STRAŠILO: A ti, je si li ti neko društvo?

DOROTI: Ja imam Totoa. On je moj verni pratilac. Toto i ja, prijatelj dva. (Ponosno).

STRAŠKE: A gde si ti pošla Toto-i-ja-prijatelja-dva.

DORA: Moje ime je Doroti, a njegovo Toto. (*STRAŠKE je začuđeno gleda*). On (*pokazuje na TOTOA*) je Toto i on je pas i ja sam njegova vlasnica-drugarica. Razumeš?

STRAŠKE: Razumem. (*Mada je gleda zbunjeno. Počeše se po glavi.*) Nešto mi se zavrtelo.

DOROTI: To ti se pamet muči.

STRAŠKE: Šta je pamet?

DOROTI: U glavi imaš neki mozgić. Ako mozak dobro radi, imaš puno pameti, pa dobro misliš.

STARŠKE: Uh, opet mi se vrti.

DOROTI: Je li ti se pamet tako stalno zbunjuje?

STRAŠKE: Možda ja nemam tu pamet. Možda zato i padam.

DOROTI: Kako padaš?

STRAŠKE: Sada ćeš da vidiš.

*(STRAŠKE pokušava da siđe sa šipki. DOROTI mu pomaže. STRAŠKE zakorači, ali se saplete i padne. Glava mu se otkotrlja. DOROTI vrisne.)*

STRAŠKE (glava): Ne boj se, to je tako stalno.

DOROTI: Ali, tvoja glava!

STRAŠILO (glava): Uzmi je.

*(TOTO zalaje, juri za glavom. DOROTI pokušava da je uhvati, ali se glava kotrlja, kao da beži.)*

DOROTI: Pa gde ćeš, stani!

STRAŠILO (glava): Glava se plaši od Totoa, zato beži.

*(DOROTI uhvati TOTOA. Stoji, razmišlja. Pusti da TOTO krene u jednom pravcu, glava počne da se kotrlja u suprotnom i DOROTI je tu dočeka.)*

STRAŠILO: Bravo! Sada nas spoj.

*(DOROTI stavlja glavu na telo. STRAŠKE se uspravi.)*

STRAŠKE: Kako tvoj mozgić dobro radi. Kada bih i ja imao tu pamet.

STRAŠILO (peva):  
Smeju mi se što sam trapav,  
što mi glava stalno pada,  
kažu glup sam, samo slama,  
pamet kratka, duša mlada.

DOROTI: Ih, glupaci!

STRAŠILO (peva):  
Verujem im kad to kažu.

DOROTI: Nikako!

STRAŠKE (peva):  
U glavi je zbrka prava.

DOROTI: To ti se čini.

STRAŠKE (peva):  
Ne znam onda baš ni ko sam.

DOROTI: Sad nešto filozofiraš.

STRAŠKE (peva):  
Pamćenje mi ko u mrava.

DOROTI: Ih, i meni je.

STRAŠKE (peva):  
Šta sam rek'o, šta mi kažeš,  
malo sam ja zbunjen tako.  
Nek me pamet moja sredi,  
da i ja sad mislim lako.

DOROTI: Dobro, shvatila sam.  
(Peva): Šta si rek'o, šta mi kažeš,  
malo si ti zbunjen tako.  
Hoćeš pamet da te sredi,  
da i ti sad misliš lako.

STRAŠKE (peva): Da i ja sad mislim lako.

DORA: Ma ja mislim da pamet nije najvažnija. Važno je i kakav si kao čovek, prijatelj.

STRAŠKE: Voleo bih i ja tako da govorim, da svi kažu - eh, to je jedna pamet.

DOROTI: Dobro, a kako se ti zoveš? Možda ti je ime neko pametno.

STRAŠKE: Straške.

(TOTO zalaje. Skače oko njenih nogu. DOROTI ga pomazi i pogleda na sat.)

DOROTI: Ja sad ipak moram da krenem dalje.

STRAŠKE: A gde si krenula?

DOROTI: Krenuli smo Toto i ja da tražimo Velikog čarobnjaka.

STRAŠKE: Zašto?

DOROTI: On bi trebalo da mi odgovori na jedno pitanje.

STRAŠKE: Koje pitanje?

DOROTI: Ma nije važno. Trebalo bi da ga vidim, nešto važno sa njim da razgovaram.

STARŠKE: On tako priča sa svima.

DOROTI: Valjda.

STARŠKE: A da priča sa mnom? Da ga pitam kako da dobijem pamet?

DOROTI: Ne znam da li bi te primio?

STRAŠKE: A da ipak i ja krenem sa tobom?

DOROTI: Ne znam, nisam planirala.

STRAŠKE: Molim te.

DOROTI: Uf. *(Malo kao da se nećka.)* Dobro.

*(STRAŠKE je zagrlji. TOTO zalaje.)*

DOROTI: Samo da znaš da on nije bilo kakav, već Veliki čarobnjak, naaaaaajveći od svih čarobnjaka.

STRAŠKE: Naaaajveći.

DOROTI: Da, da. Hajde, spremaj se pa da krenemo.

*(DOROTI mu pomaže da se popravi svoju odeću. Kreću na put i dok tako hodaju, scena se transformiše u šumu. Pojavljuje se veliko GRISELDINO lice.)*

GRISELDA: He,he. Skutama, hutama, paraping.

*(Na mestu gde je nije bilo, pojavi se reka. TOTO gleda šta se dešava. Zalaje.)*

GRISELDA: Tako. Sada će morati da sazuje te svoje... A onda ja nastupam. Ha,ha,ha...

*(GRISELDINO lice nestane.)*

DOROTI: Straške, nešto mi je čudno. Kao da ovu reku nisam primećivala.

STRAŠKE: Ne sećam se.

*(TOTO laje.)*

DOROTI: Šta je bilo Toto?

*(TOTO laje.)*

DOROTI: Dobro, dobro, smiri se... Ma mogla bih se zakleti da ove reke nije bilo. A nema mosta. Kako ćemo da je pređemo?

STRAŠKE: Ne znam.

DOROTI: Čekaj da proverim koliko je duboka vode. (Stavi ruku u vodu). Plitko je.

*(Kako Doroti priđe, REKA počne da govori.)*

REKA (šapatom, hipnotički):

Malena, slađana, vidi kako je vodica lepa, hladana. Hajde, spusti se u ovu vodicu, da ohladiš svoju nožicu, dok male ribe, zlaćane, ti oko prstiju budu igrane. Dođi nam, uroni, sve brige, misli, skloni. Hajde mala, slađana, ne oklevaj, samo nam se prepusti, u vodu duboku upusti, lagano, kao kad vetar prolećni, u kosu ti se zamrsi. Dođi... Dođi...

*(DOROTI kao u transu, krene da izuva cipelice. Pojavljuje se GLINDINO lice, ona pokazuje nešto na znakovnom.)*

PRETA (off): Ne zaboravi, da ni po koju cenu ne smeš skinuti cipelice, inače nećeš uspeti da stigneš do Velikog čarobnjaka.

STRAŠKE (kao da je čuo taj glas i ako ne zna odakle on dolazi): Stani, Doroti!

REKA (šapatom, hipnotički): Malena, slađana, hajde, spusti se u ovu vodicu, da ohladiš svoju nožicu. Dođi... Dođi...

STRAŠKE: Ne Doroti, nemoj. Reka je živa. Ali ta reka nije dobra, nije.

*(DOROTI kao da se trgne. A onda pogleda u svoje cipele.)*

DOROTI: Uh, kao da sam se ošamutila.

*(DOROTI se odmakne i REKA prestane da šapuće.)*

STRAŠKE: Moramo da pređemo reku, a da ne slušamo šta govori.

DOROTI: Kako ću da pređem na drugu stranu, a da ne oštetim cipelice i da još ne slušam reku kako me doziva?

STRAŠKE: Doroti, kako se pravi most?

DOROTI: Može od betona, a može i od drveta.

STRAŠKE: Kada bismo imali neko drvo.

DOROTI: Kada bismo imali neku testeru da isečemo stablo.

*(DOROTI gleda okolo. Između dva drveta, pored kolibe, vidi sekiru, a onda i FON LIMONA kako je drži. On stoji, nepomičan.)*

DOROTI: Oh! Dobar dan.

*(FON LIMON ne odgovara. DOROTI mu priđe, maše rukom ispred očiju. Kucne ga po grudima. Metal odzvoni.)*

DOROTI: Dođi Straške, da vidiš limenog čoveka.

*(STRAŠKE i DOROTI ga gledaju, kuckaju.)*

DOROTI: Vidiš da je malo zarđao. (Uzima kanticu koja je pored njegove noge). Čekaj da ga malo podmažem. (Ona sipa malo ulja u njegove zglobove i vilicu).

STRAŠKE: Vidi, mrda se.

*(TOTO zalaje. )*

FON LIMON: Konačno. Stojim ovde zarđao već mesecima. Od prošle zime.

STRAŠKE: Šta ti se dogodilo?

FON LIMON: Čim padne kiša, sneg ili kada nastupi neka hladnoća, moj lim zarđa i ja se ukočim.

STRAŠILO: A jesi li ti živ?

FON LIMON: Pa valjda vidiš i sam. Živ sam, samo sam stvoren od lima. Inače, imam sve što mi treba.

STRAŠKE: A pamet?

FON LIMON: Sa mojom pameću je sve u redu, hvala na pitanju. Čak šta više, ona je brilijantna. Nema šta da je pomuti. Ja ne primećujem stvari koje nisu bitne. Samo ono što je važno da bi se problem rešio.

STRAŠKE: A šta ti onda nedostaje?

FON LIMON: Meni, ništa. Živim u svojoj maloj kotidž.

STRAŠKE: Ko...

VON LIMON: Drvenoj kućici. Ko si ti što ne poznaješ taj otmen stil govora?

DOROTI: Ovo je Straške, ja sam Doroti.

*(FON LIMON odmahne glavom uz malo škripe. TOTO mu pride, malo bi da ga zapiški.)*

DOROTI: Neee! Toto, lezi.

*(TOTO sedne, pa legne. DOROTI još malo podmaže LIMIONA.)*

FON LIMON: Ko je ovaj sevidž, primitivac.

DOROTI: To je moj pas, Toto.

FON LIMON: Nikada nisam video takvog... No, bolje da ni ne pričam. Ne vredi se oko takvih ni truditi.

DOROTI: Toto je mali, radoznao, živahan. Kada si tužan on ti lizne ruku ili kad dođeš kući on skoči da se mazite.

FON LIMON: Ja ne znam ništa o tim stvarima. Vidite gospodo, ono što kuca iznutra, e kod mene ne kuca. Nema ga. Ja ne osećam sreću, tugu, strah, ništa...

(LIMON otvori vratanica na svom telu. DOROTI proturi ruku.)

DOROTI: Baš NIŠTA?

FON LIMON: Ništa!

STRAŠKE: Nedostaje ti srce?

FON LIMON: Valjda se to može i tako reći. Voleo bih da imam osećanja, jer bi moju limenu temperaturu uvek održavala na nivou, pa ne bih rđao.

DOROTI: Čekaj, ti ne bi da imaš osećanja, pa da se raduješ kad sretnoš nekog koga voliš?

FON LIMON: Svašta, kome još treba ljubav. Devojko, mi živimo u vremenu fejsbuka, kome još trebaju drugi ljudi. Ja samo ne želim da rđam.

(DOROTI ga zagrlj.)

FON LIMON: Gospođice, kontrolišite se.

DOROTI: Ja nisam nikakva gospođica i nedam se kontrolisati, pa zagrlim koga hoću i kada hoću. Htela sam da vidim kako ćeš da reaguješ.

FON LIMON: Gluposti.

(STRAŠKE ih zagleda. Nije mu baš jasno šta se dešava.)

STRAŠKE: Ma dobro, hoćemo li mi već jednom da se dogovaramo oko tog mosta.

FON LIMON: Šta da se dogovorimo?

STRAŠKE: Da li možeš da nam isečeš jedno stablo?

FON LIMON: Mogu. A šta će vam?

DOROTI: Treba da stignemo do Velikog čarobnjaka. Moramo da pređemo reku.

FON LIMON: A kakvog vi to posla imate kod čarobnjaka?

DOROTI: Ja moram da nešto popričam sa njim, a Straške treba da ga pita kako da dobije pamet.

FON LIMON: Ako vam isečem stablo, šta ću ja dobiti?

STRAŠKE: Možeš da kreneš sa nama i da pitaš Čarobnjaka kako da dobiješ srce.

FON LIMON: To nije loša ideja. Mislim, načelno. Misliš da mi on to može reći? Kako ja to zasigurno da znam?

STRAŠILO: Samo on može da pomogne, jer on je naaaaajveći od svih čarobnjaka. Hajde limeni!

FON LIMON: Dobro, dobro... Samo da bude jedna stvar jasna pre nego što krenemo kod tog čarobnjaka. Ne možete me oslovljavati nekim prostim imenom kao Limeni. Gospodo, to bi bila velika uvreda za ljude mog kova. Ja mogu biti samo Fon Limon.

DOROTI: Fon Limon, da li biste bili ljubazni da nam isečete jedno stablo?

*(FON LIMON se nakloni i svojom sekirom im, istina elegantno, odseče stablo.)*

STRAŠKE: Joj, pade.

FON LIMON: Da ga sada spustimo na drugu stranu.

STARŠKE: Polako.

*(Oni pokušavaju da podignu stablo.)*

STRAŠILO: Uh, uh... Ja ne mogu. Odmah mi pada slama.

FON LIMON: Ne, ne... Stablo je mnogo teška, moj svileni limčić će se udubiti, a to ne izgleda nobl.

DOROTI: Šta da radimo?

FON LIMON: Čekaj malo da razmislim.

STRAŠKE: Upomoć, ima li koga za pomoć?

VON LIMON: Prestani da kukaš i misli.

STRAŠEK: Ja bolje mislim kada neko dođe. Upomoć!!!

*(Pred njih iskoči LEOPOLD.)*

LEOPOLD: Šta je, prepali ste se, zovete u pomoć.

*(DOROTI vrisne. Svi malo ustuknu. TOTO počne da laje.)*

LEOPOLD: Nije ni čudo. Došao je on, kralj životinja.

*(STRAŠKE se priljubi uz DOROTI.)*

LEOPOLD: Šta je slamnati, upiškićeš se od straha.

STRAŠKE: Ja, ne...

*(DOROTI bi i sama da se sakrije iza STRAŠKETA. TOTO laje još glasnije, na distanci, ali obigrava oko LEOPOLDA. )*

DOROTI: Toto, dođi ovamo.

LEOPOLD: A ti Limenko, nisi već pobjegao.

VON LIMON: Gospodine, mi prilazimo kroz vaš kraj, ali se vi baš ne ponašate kao domaćin.

LEOPOLD: Nemoj da te domaćin sada smaže u jednom zalogaju.

*(LEOPOLD krene ka FON LIMONU. TOTO laje. LEOPOLD krene da „kidiše“ na TOTOA. TOTO uzvraća, LEOPOLD reži. DOROTI uspe da uhvati TOTOA, i ako ona i dalje stoji, ne mrda. LEOPOLD im se približava. DOROTI ga udari po njušci.)*

DOROTI (LEOPOLDU): Prestani!!! Kako se to ponašaš!? Nasilniče. Sram da te bude. Praviš se važan pred jednim psićem od koga si i stariji i veći. Zar to priliči kralju životinja?

FON LIMON: Gospodine, to nije viteški.

LEOPOLD: Šta nije viteški? A ovo da vičete na mene i udarate me, to je viteški, je li? Ja sam ipak osetljiva duša. Ja ne podnosim viku i galamu. (Zasuzi). A svi od mene traže da se pokažem kao gospodar, da budem najglasniji, da pokažem zube. A kada ja to uradim, kažu da sam zver, krvožedan, prost. Samo me zbunjuju. Dosta mu je više toga.

LEOPOLD (peva):

Dooooostaaaaaaaaaaa!!!

Dosta mi je da od mene traže:  
Budi strašan, da od tebe beže,  
hajde skoči, napadni, ugrizi,  
nek tvoj pogled k'o oštrica reže.

A ovo telo ogromno i strašno,  
kog se ljudi k'o zečevi boje,  
krije srce malo ko u miša,  
strah je mučni vladar duše moje.

Dooooostaaaaaaaaaaa!!!

Dosta mi je da u laži živim,  
da sam strašan kao lovac pravi.  
Ja bih samo spokoj i toplinu,  
da se igram i skačem po travi.

SVI (pevaju, TOTO im se pridruži, zavija):

Jer u duši ti si mala maca,  
kada grmi, što bi da se mazi,  
mirno spava, mlekom da ga hrane,  
kada zaluta, neko da ga spasi.

LEOPOLD: Dooooostaaaaaaaaaaa!!! (*LEOPOLD spusti glavu na DORINO rame.*) Ne mogu više tako da živim, nešto mora da se promeni. Ja se zapravo stalno nečega bojim. Hoću da znam da mogu da budem i hrabar, opasan kada zatreba, a ne da mi drugi govore šta treba da radim.

DOROTI: Onda moraš da kreneš sa nama.

LEOPOLD: A gde vi to idete?

FON LIMON: Kod Velikog čarobnjaka. Doroti treba sa njim nešto da dogovori, Leo da pita kako da dobije pamet, a ja srce.

LEOPOLD: A ja da pitam kako da dobijem hrabrost! A, šta mislite? Hoće on moći to da mi odgovori?

DOROTI: Hoće, jer...

DOROTI, STRAŠKE, VON LIMON:...on je naaaaajveći od svih čarobnjaka.

DOROTI: Da, da! Samo imamo jedan mali problem. Ne možemo da pomerimo ovo stablo i da pređemo reku.

STARŠKE: A reka je neka čudna.

FON LIMON: Treba nam neko jači da nam pomogne da ponese stablo.

LEOPOLD (stidljivo): Ja mogu da ga ponese.

DOROTI: Kako?

LEOPOLD: Ja sam strašljiv, ali sam i snažan kada se ne plašim. Samo treba da ga podignem na leđa... Evo, vidiš ovako... Hajde i vi, pomozite.

*(Ostali se okupljaju oko stabla i pomažu. Bace stablo preko reke.)*

DOROTI: Hajdemo sada, jedan po jedan. Samo nemojte da slušate šta reka govori.

*(Kako se približe RECI, ona počne da šapuće. DOROTI stavlja TOTOA u ranac i pokrije rukama svoje uši. Pređe polako preko stabla.)*

STARŠKE: Op, op... ohoho. *(Nije baš stabilan, balansira).*

*(FON LIMON lagano i elegantno pređe na drugu stranu. Zastanu da predahnu. Gledaju u publiku.)*

STRAŠKE: Da li je to...?

DOROTI: Mislím da jeste.

LEOPOLD: Stvarno?

FON LIMON: Moram da vas obavestim sa popriličnim pouzdanjem, da smo stigli do čarobnjakovog dvorca.

DOROTI: Da, stigli smo!

STRAŠKE: To znači da će sve naše muke da se razreše... Doroti, jel čuješ šta govorim, već kao da sam pametniji. Uticaj čarobnjaka je primetan.

FON LIMON: Molim te ne pričaj gluposti. Stvarno ne mogu stalno da slušam taj nousens. *(Malo povisi glas)*.

LEOPOLD (FON LIMONU): A ti nemoj da vičeš, ja se odmah... *(Zasuzi.)*

FON LIMON: Oh, Veliki, spasi nas ovih gluposti.

DOROTI: Dosta svađe. Hej, tu smo, tu! Veliki čarobnjaku, evo nas, stižemo.

### TREĆA SCENA

DOROTI, TOTO, STRAŠKE, FON LIMON, LEOPOLD

Soba Velikog čarobnjaka

STRAŠKE: Uh, što je velika soba.

FON LIMON: U gostima se ne priča dok te domaćin ne oslovi.

DOROTI: Malo je jezivo. *(Uzima TOTOA u naručje)*.

LEOPOLD: *(Razgorači oči, gleda levo-desno)*. Da, da... čekaću vas ja ispred.

FON LIMON: Šta si se prepao. Stani tu kao gospodin. *(Drži LEOPOLDA za rep da ovaj ne pobegne)*.

LEOPOLD: Ja nisam gospodin, zato mogu da sačekam ispred.

STRAŠKE: Leo, ja sam došao po pamet i ima da je dobijem.

DOROTI: Dobar dan. *(Okreće se ka ostalima)*. Ne odaziva se.

FON LIMON: Dobar dan gospodine. Da li bismo mogli sa vama porazgovarati na čas?

STRAŠKE: Možda nije kod kuće.

LEOPOLD: Eto, šta ćemo - bili, videli da ga nema, sada možemo da se vratimo.

DOROTI: Nemoj tako, Leo. Prevalili smo ovoliki put. Bez odgovora ne vredi da se vraćamo.

FON LIMON: Kada bismo još znali kakvog to posla ti imaš ovde.

DOROTI: Ja... ja...

*(Pojavljuje se lice Velikog čarobnjaka.)*

ČAROBNJAK: Ko me to uznemirava u mom popodnevnom... radu? Ko se to drznuo da mi smeta?

DOROTI: Veliki čarobnjaku! Oh, tako mi je drago da vas vidim.

ČAROBNJAK: Je li?

DOROTI: Jeste, jeste. Mi smo prevalili veliki put do vas.

ČAROBNJAK: Šta vam treba? Pričaj, nemam vremena za gubljenje.

DOROTI: Mi ćemo onda brzo. Vidite, ja sam sa jednom foteljom pala u Oz i onda sam vodela Gindu i krenula sam putem od žutih ciglica i onda ...

ČAROBNJAK: Ubrzaj!

DOROTI: Ja sam Doroti i došli smo po odgovore na neka pitanja.

ČAROBNJAK: Mogla si samo da kažeš - Ja sam Doroti. To bi bilo dovoljno. Šta su pitanja?

STRAŠKE: Evo, ja sam došao da mi kažete kako da dobijem pamet.

ČAROBNJAK: Je li? Pamet kažeš?

STRAŠKE: Jeste.

VON LIMON: A mene bi znate zanimalo, šta ja mogu da uradim pa da dobijem jedno srce. Znate, kada je nešto lepo ili tužno, da mi skoči temperatura, pa da mi lim ne zarđa.

ČAROBNJAK: Ti bi srce? Ma nemoj? A ovaj što se krije iza tebe?

FON LIMON: On bi hteo...

*(Veliki čarobnjak ga prekine.)*

ČAROBNJAK: Govori čupavi.

LEOPOLD: Ja bih... *(ne može da pogleda ČAROBNJAKU u lice. Okrene se ka LIMONU).* Upiškiću se...

ČAROBNJAK: Govori glasnije čupavi.

LEOPOLD *(jedva prevali ali u falsetu):* Hrabrost. *(I upiški se).*

FON LIMON: Oh, škandal.

ČAROBNJAK: Čupavi, šta si to uradio!

LEOPOLD: U...pi...škio sam se.

ČAROBNJAK: Kakav je to način, da dođete i ovde mi pravite nered.

LEOPOLD: Ja, ja...

ČAROBNJAK: Sada još cmizdriš. Bolje bi ti bilo da uzmeš krpu u ruke i da se to obriše.

*(LEOPOLD ne može ni da se pomeri.)*

LEOPOLD: Ja...

ČAROBNJAK: Hoćeš sam da čistiš ili da pošaljem zmiје na tebe ili pacove ili bubašvabe?

LEOPOLD: Ne... Ja...

DOROTI: Evo, ja ću počistiti.

ČAROBNJAK: Mala, u Ozu svako popravlja svoje greške, nema izuzetaka. Stoga, da nisi ništa pipnula.

DOROTI: Inače, šta... Samo pretite, grdite i vičete. Kakav ste vi to čarobnjak. Vi ste mučitelj, a ne dobrica.

ČAROBNJAK: Slušaj devojčice, bolje bi ti bilo da se smiriš. NEĆE MENI NIKO OVDE DA PAMETUJE. Ako me naljutite pustiću vatru na vas.

SRAŠKE: To bi bio mali problem, jer ove Dorotine cipele nisu obične.

ČAROBNJAK: Šta sada trabunjaš?

DOROTI: Glinda ih je začarala.

ČAROBNJAK: Kako ih začarala?

DOROTI: Te cipelice su iz drugog sveta i imaju posebnu moć u Ozu. Griselda ih zato jako želi.

ČAROBNJAK: Griselda!

DOROTI: Da, ali može do njih da dođe samo ako joj ih sama dam. A ja to nisam dozvolila.

ČAROBNJAK: Zašto?

DOROTI: Jer samo sa njima mogu doći do odgovora na moje pitanje.

ČAROBNJAK: Oh, više sa tim pitanjima. Dobro mala, šta je tvoje pitanje?

DOROTI: Čarobnjaku, da li bismo negde mogli nasamo da razgovaramo.

ČAROBNJAK. Nema šta nasamo, nego pričaj.

DOROTI: Ja bih...

ČAROBNJAK: Govori već jednom.

STRAŠKE (šapuće): Hajde, nemoj da ga ljutiš.

LEOPOLD (šapuće DOROTI): Požuri, opet ću se upiškiti.

DOROTI: Dobro! Došla sam da pitam kako da steknem prijatelje.

FON LIMON i STRAŠKE (pogledaju u DOROTI): Prijatelje?!

ČAROBNJAK: Prijatelje?

DOROTI: Da!

FON LIMON: Zašto si to tajila od nas?

DOROTI: Zato što to znači da ja i nemam prijatelje. A onda ćete vi misliti - kakav sam ja to drugarica, ako ne znam kako se dobijaju prijatelji.

ČAROBNJAK: Vi ste svi tako komplikovani. Pa da li vi znate kakva je čarolija potrebna da se napravi pamet ili srce ili hrabrost, a da se dobiju prijatelji - ni da spominjem. To, ne, nikako...

DOROTI: Ali, nama su rekli da ste vi veeliki čarobnjak i da ćete vi to znati.

ČAROBNJAK: Naravno da ću znati... Ali nije to pitanje znanja, devojčice. To je više ovako... jedno pitanje... Hm. (Razmišlja.) Mada... Vidite... (Setio se nečega. Ima lukav izraz na licu). Za to bi mi trebali posebni uslovi za čarobnjački rad.

DOROTI: Kakvi uslovi?

ČAROBNJAK: Jedan poseban sastojak.

FON LIMON: Šta je taj sastojak?

ČAROBNJAK: Jedan sastojak od Grislede.

DOROTI: Od GRISELDE?!

ČAROBNJAK: Da, baš od nje.

STARŠKE: Ali, ona je najstrašnija od svih zlih veštica.

ČAROBNJAK: Pa, jel' hoćete odgovor na pitanja ili ne?

FON LIMON: A šta je taj sastojak?

ČAROBNJAK: Jedna tečnost. Griseldina moć leži u jednoj tečnosti za koju se pretpostavlja da je niko nikada nije video. Vaš zadatak je da nađete koja je to tečnost i da mi je donesete. Tada ću moći da vam dam odgovor na pitanja.

LEOPLOD (DOROTI): Mi to nećemo moći.

DOROTI: Ne preostaje nam drugo nego da krenemo.

ČAROBNJAK: U svakom slučaju, nemojte da dolazite bez tečnosti.

FON LIMON: Za kakve nas vi to smatrate? *(On otpuhne malo pare iz svog levka, okrene se i teatralno ode).*

STRAŠKE: Hajde Leo, kreni.

*(STRAŠKE povuče LEA, jer je ovaj i dalje skvrčen, i ako LIMON više ne stoji ispred njega. LEOPOLD poskoči i brzo trči da stigne LIMONA. STRAŠKE posrće iza njih, sapliće se.)*

DOROTI: Težak je to zadatak. Ali mi ćemo ga zajedno rešiti. Videćete! *(Gleda u lice ČAROBNJAKA).* Sve je ovo čudno... Nisam vas tako zamišljala.

Mrak.

ČETVRTA SCENA

DOROTI, TOTO, STRAŠKE, FON LIMON, LEOPOLD, KRILATI MAJMUNI

Uklate šuma

LEOPOLD: Hej, mislim da imam neki sastanak zakazan u mojoj šumi. Pa ako vam nisam potreban, ja bih tamo da krenem.

FON LIMON: Nigde ti ne mrdaš. Ove animalne vrste nemaju nimalo dostojanstva.

STRAŠILO: Samo da ovde nema vrana koje kljucaju glavu ili vatre što prži slamu.

*(Nešto šušne.)*

LEOPOLD: Šta je to bilo? *(Brzo prelazi očima levo-desno).*

FON LIMON: Oh Leopolde, nemoj mi reći da veruješ u priče da je ova šuma o začarana.

LEOPOLD: Verujem, verujem.

FON LIMON: A kako je to začarana?

LEOPOLD: U nju svraćaju svakakva čudovišta. Strašna. A i šuma te tera da odaš svaku tajnu, u njoj nema prevare.

FON LIMON: Kako to odaješ tajnu?

LEOPOLD: Lepo, nešto što si prećutao, ti izlaneš.

FON LIMON: Kao na primer da ja hoću da dobijem srce, kako bih konačno mogao da osećam nešto prema drugima... Ah, izlanuo sam se.

LEOPOLD: Eto vidš da je istina.

DOROTI: Znala sam da to nije samo da bi manje rđao. Nedostaje ti da se nekad i nekome obraduješ, da prema nekome imaš osećanja.

LEOPOLD: Evo uzmi malo od mene, ja imam ovog straha i previše.  
(Gleda po šumi.)

FON LIMON (*Odmahne glavom. Peva*):  
Za tvoj strah ja sad ne marim,  
dobar sam samo kada se pravim.  
(DOROTI) I tvoj osmeh i tvog oka sjaj,  
ništa mi nije to važno znaj.

Bez srca ja sam prazan k'o kanta,  
suv kao pesak, leden ko santa,  
a moja duša za vodom žudi,  
a voda znači - ljubav se budi.

I sada sam tako leden i miran,  
ozbiljan, krut i nikada blag.  
Nikome nije stalo do mene,  
nikome ja nisam važan i drag.

Bez srca ja sam prazan ko kanta,  
suv kao pesak, leden ko santa,  
a moja duša za vodom žudi,  
a voda znači - ljubav se budi.

DOROTI (peva): A voda znači - ljubav se budi.

STRAŠKE: Alo, ljudi, saberite se. Kuda bi sada trebalo da krenemo?

LEOPOLD: Jel' čujete ovo?

DOROTI: Šta?

STRAŠKE: Čujete?

*(Svi se nagnu malo napred, kao da su načuljili uši. TOTO zareži. DOROTI ga uzme u naručje.)*

FON LIMON: Ja ništa ne čujem.

LEOPOLD: Kao da mašu neka krila.

STRAŠKE: Kakva krila?

LEOPOLD: Možda je neki zmaj?

*(Uz krike i galamu sleću krilati majmuni. Nastaje pometnja. Oni pokušavaju da uhvate DOROTI. Ona zajedno sa TOTOOM pokušava da pobjegne.)*

DOROTI: *Upomoć!!!*

*(TOTO laje. LEOPOLD se prvo sakriva, a FON LIMON ih brani od KRILATIH MAJMUNA.)*

FON LIMON: *Odlazite, vi spodobe, ili ću vas mojom sekirom, sve po tim vašim peruškama.*

*(Iza LIMONA je i STRAŠKE.)*

STRAŠKE (LIMONU): *Pazi se, nešto smeraju.*

*(KRILATI MAJMUNI skiče. Prosipaju vodu na FON LIMONA.)*

DOROTI: *Oh, ne, zarđaće.*

*(FON LIMON se ukoči. MAJMUNI se smeju. Napadaju STRAŠKETA i raskupusaju ga.)*

STRAŠKE: *Nemojte glavu! Ostavite glavu!*

*(LEOPOLD rikne. Stane ispred DOROTI, da je zaštiti.)*

LEOPOLD: *Odlazite!*

*(LEOPOLD skače na jednog majmuna. Borba je žestoka. Za to vreme drugi KRILATI MAJMUN odvodi DOROTI i TOTOA.)*

DOROTI: *Leo, upomoć!!!*

LEOPOLD: *Vraćaj se nakazo, vrati se ako smeš.*

*(Dok on tako preti, MAJMUN sa kojim se borio, odleti.)*

LEOPOLD: *Doroti, ne brini, samo da popravim ovu dvojicu i dolazimo ti u pomoć. Nećemo te ostaviti.*

PETA SCENA

GRISELDA, KNJIGA, DOROTI, LEOPOLD, FON LIMON, STRAŠKE, METLA

Griseldin dvorac.

*(DOROTI gleda po prostoriji.)*

DOROTI: Kako je grozno ovde. Mračno i hladno. Griselda, pusti me odavde. Gde je Toto?

*(Tišina. Pojavi se veliko GRISELDINO lice.)*

DOROTI: Griselda, pusti me. Vрати mi Totoa.

GRISELDA: Zdravo malena, dobrodošla u moje odaje. A, što si se ti meni rastužila? Brineš se za Totojčića. Pa ne sekiraj se, videćeš ga uskoro, ako budeš pametna. A ako hoćeš da se boriš za te cipelice, e to neće baš da bude dobro za malog Totoa. Vidiš, mogu od njega da napravim otirač za noge ili rukavice, a možda i torbicu. *(DOROTI stavi ruku na usta.)* Zato je bolje da se nagodimo. Ja ti vratim tvog Totojčića i ispratim vas iz uklete šume, a ti meni lepo daš cipelice. Niko ne mora da zna da si ih dala. Reći ćemo spale ti dok si spavala. Bolje da spadnu one, nego Totojčiću glava. Kako to grozno izgleda, bolje da ne znaš. I slušaj, nemam ja vremena za bacanje. Imaš petnaest minuta da se odlučiš. Ja idem da vidim kako je Totojčić, a kada se vratim, bolje bi ti bilo da mi predaš te cipele. *(Odlazi.)*

DOROTI: To je strašna ucena. Šta sada da radim? Šta? Totoa moram da spasim. A kako da predam cipelice? Nikada se neću vratiti kući i nikada neću dobiti odgovor na svoje pitanje. *(Uzdahne.)* Šta li on sada radi? *(Pomazi svoje cipelice.)*

DOROTI (peva):

Gde je ona nada, sreća,  
što je s čežnjom čekah ja?  
Gde je ona ljubav veća,  
da mi polet sada da?

*(Proviri jedna metla. Stidljivo se načulji da čuje DOROTINO pevanje. DOROTI je ne vidi.)*

DOROTI (peva):

Nema sada prijatelja,  
nikog da ti snage da,  
Totoa od smrti spasi,  
i cipelice sačuva.

*(METLA poleti. Lebdi iznad DOROTI, ali je ova ne vidi. DOROTI gleda po prostoriji, nešto joj je čudno, ali je METLA uvek van njenog vidokruga.)*

DOROTI (peva):

Kako ću sad sama, pusta,  
iz nevolje naći put,  
kad me tuga obuzela,  
ogrнула u svoj skut?

Nema sada prijatelja.

*(Čuje se neko mrmljanje paralelno sa DOROTINIM pevanjem).*

Nikog da ti snage da.

*(DOROTI se okreće da čuje odakle mrmljanje dolazi. METLA se ukoči. DOROTI začuti. Mrmljanje prestane. DOROTI nastavi da peva. METLA iskoristi situaciju da šmugne i viri iza plakara.)*

Totoa od smrti spasi.

*(Mrmljanje se nastavi.)*

I cipelice sačuva.

*(DOROTI prilazi polici. Shvata da to mrmlja KNJIGA).*

DOROTI: To si ti pevala?

*(KNJIGA mrmlja. Ima katanac preko usta. Ona pokušava nešto da kaže, ali joj katanac ne dozvoljava.)*

DOROTI: Šta kažeš? Ne razumem.

*(KNJIGA se sve više upinje da nešto objasni. Mrda se, katanac poskakuje.)*

DOROTI: Ne razumem. Gde ti je ključić?

*(KNJIGA mrda glavom levo-desno.)*

DOROTI: Nemaš ključić?

*(KNJIGA klima gore-dole.)*

DOROTI: Kako ćemo onda da te otvorimo?

*(KNJIGA trepne nekoliko puta.)*

DOROTI: Treba da ti pipnem oko?

*(KNJIGA se mrda levo-desno i katanac odskakuje. Ponovo trepne nekoliko puta.)*

DOROTI: Treba da te našminkam?

*(KNJIGA se mrda levo-desno, sada je već nestrpljiva. Mrmlja ubrzano.)*

DOROTI: Hoćeš da...

*(KNJIGA trepće, ali se hitro pomera gore-dole.)*

DOROTI: ...da te promućkam.

*(KNJIGA poskakuje. Trepne tri puta.)*

DOROTI: Da te promućkam tri puta?

*(KNJIGA klima gore-dole. DOROTI je protrese tri puta i katanac se otvori. DOROTI ga skine sa KNJIGINIH usta.)*

KNJIGA (frflja dok govori): Baš ti je trebalo vremena, Slatka. Ja se mučim, suze ronim iza ovog katanca, a ti nikako da mozgneš tom tvojom glavicom.

*(DOROTI je još uvek zbunjena.)*

DOROTI: Ali nikada nisam do sada otključavala knjigu.

KNJIGA: Znam Slatka, nisam ni ja ronila suze nad nekom napuštenom devojčicom, pa eto. Vidiš, za sve postoji prvi put. Što je strašno kad se neko rastuži. Ja to ne mogu više da podnesem.

DOROTI: Ali tu nema pomoći.

KNJIGA: Ima Slatka, uvek se može nešto uraditi.

DOROTI: Ne znam kako.

KNJIGA: Ako se ne varam tebe je Veliki poslao ovamo.

*(METLA se mrdne. DOROTI se okrene u tom pravcu, ali se METLA ukoči.)*

DOROTI: Je li ti imaš utisak kao da nas neko posmatra?

KNJIGA: Ne znam Slatkice, ja ovde uvek imam utisak da me neko posmatra. Nekada je to čajnik, nekada neka slika. To su sve NJENI doušnici. Ali sada mi se čini da smo same, nema doušnika.

DOROTI: Dobro... Nego da se mi vratimo na problem. Nas je Veliki čarobnjak poslao ovde da saznamo koju to tečnost ova tvoja gazdarica (šapuće) bolje da ne izgovaramo njeno ime, drži u tajnosti.

KNJIGA: Ooooo, pa to je najveća tajna. Ja ne mogu da ti je odam. Nikako. Ja sam pod kletvom. Ako odam tajnu, sve stranice će mi se raskupusati. A ti znaš kako je strašno kada postaneš kupus-kjiga. Niko te više ne drži lepo na polici, već se povlačiš po prašini, a Slatka ja nisam za prašinu. To nikako.

DOROTI: Ti ne bi smela da odaš tajnu, ali bi mogla da mi ispričaš jednu priču. *(Namigne joj)*.

KNJIGA: Priču?! *(Gleda u DOROTI neko vreme)*. Aaaaa, priču. *(Trepne)*. Priču mogu da ispričam, samo jednu malu priču, nikako da odam tajnu.

*(METLA kao da se malo nagne u njihovom pravcu. DOROTI se okrene ka njoj, ali se ona brzo ukoči. DOROTI je posmatra neko vreme, a onda se okrene ka KNJZI.)*

KNJIGA: Dakle, bila je jednom jedan dobra veštica. Kažu da je bila lepa, pametna, pred njom je bila karijera. I tako ti je ta naša veštica živela u sreći, sve dok jednog dana nije čula za Velikog čarobnjaka. On je stvarno bio najveći od svih čarobnjaka i mogao je da se pretvori u razne oblike. Mogao je biti strašan i opasan, ali i nežan i pažljiv. Kažu da je tada bio i prilično zgodan. E, u taj njegov oblik se ona zaljubila, ludo, do ušiju što bi se reklo. Slala mu je pisma svakog dana, pozivala je da dođe kod nje na kolačiće, pisala koliko njena

sreća zavisi od njegovog jednog poljupca, no ništa, on joj nikada nije odgovorio.

*(METLA se promeškolji. DOROTI joj priđe, zagleda je, ali ona ne mrda.)*

KNJIGA: Slatkice, opet ti.

DOROTI: Mogla bih se zakleti... *(Vrati se do KNIGE.)* Oprosti, neću te više prekidati.

KJIGA: Oh, kako je ona neutešna bila. Plakala je danima, morali smo kofama da skupljamo suze. Kako je tek meni bilo, Slatkice. Ona je gomile i gomile stranica ispisivala mastilom utopljenim u te suze. Zato se u meni kada neko plače, sve te njene suze ponovo probude. A onda, kada su njene suze skoro usahle, poslednje kapljice je skupila u jednu bočicu i tada se zaklela da više ni zbog koga neće plakati. Srce joj se steglo. Prestala je da piše i počela samo da smišlja vradžbine, razne čarolije kako bi mu se osvetila.

DOROTI: Tako, znači čarobnjak i Griselda...

KNJIGA: Oh, Slatkice, šta si to uradila!?

DOROTI: Šta?

KNJIGA: Ne imena, rekli smo da joj se ime ne izgovori. Sada će ona znati da smo o njoj pričali. Oh, to je nesreća.

*(KNJIGA nezvereno leti po prostoru. METLA se sada vidljivo pokreće.)*

DOROTI: Izvini, ponelo me. Moraš mi sada brzo reći gde je bočica.

KNJIGA: Znaš da to ne mogu, znaš da sam se zaklela.

DOROTI: Ako to ne saznam, svi ćemo nastradati.

KNJIGA: Ne, Slatkice, ne. Moram se nekako sakriti, a gde ću kada ONA sve zna. Oh, ovo je velika nesreća.

DOROTI: Zato bolje reci gde je bočica.

KNJIGA: Ne smem, ne smem.

DOROTI: Znaš da će te raskupusati. Bolje reci da se spasimo.

KJNIGA: Ne smem, ne mogu. *(Pokušava da se istrgne. DOROTI je drži čvrsto.)* Oh kako sam glupa bila što sam se rastužila nad nekom glupom devojčicom.

*(DOROTI je pusti i sama se rastuži. U prostoriju utrčavaju STRAŠKE, LEO i LIMON.)*

LEO: Doroti, nismo te napustili.

STRAKE: Šta se dešava?

DOROTI: Tajna tečnost su suze koje su u jednoj bočici, ali samo Knjiga zna gde je bočica.

FON LIMON: Hvatajte Knjigu.

LEOPOLD: Hajde dođi.

STRAŠKE: Knjigice, spasi nas, reci gde je bočica.

KNJIGA: Ne smem. Klete li sudbe. Spaliće me.

STRAŠKE: Knjigo, reci nam, molim te. Ako krene sa vatrom i ja sam gotov.

*(METLA sve vreme pokretima prati šta se dešava.)*

KNJIGA: Ne mogu. Upomoć!

LEOPOLD: Knjigo požuri, reci, upiškiću se.

KNJIGA: Bojim se, ne mogu, ti bi barem trebalo da me razumeš.

DOROTI: Glinda, pomagaj!

METLA: U njenim ustima je.

*(Svi se zagledaju. KNJIGA vrisne. U tom trenutku STRAŠKE je ščepa.)*

DOROTI: Znala sam da je metla živ.

*(FON LIMON zavuče ruku u KNJIGINA usta i izvuče bočicu.)*

FON LIMON: Književna, morala bi malo bolje da održavaš oralnu higijenu.

KNJIGA: Nemoj, vrati je, to su moja usta, to je privatni posed... *(Istrgne se i udari FON LIMONA po ruci. Bočica odleti.)*

DOROTI: Hvatajte je.

*(LEO je prvi ščepa, ali je brzo dobaci STRAŠKETU, a ovaj FON LIMONU. U tom časi se pojavi veliko GRISELDINO lice.)*

GRISELDA: Neeeeee! Oh gadovi jedni. I ti, brbljivice (KNJIZI). Znala sam da ti ništa ne treba poveriti. Morala da si da se izlaneš, da sve istrtljaš. A vi, protuve, vratite mi moju bočicu, inače ću vas sve spržiti. *(DOROTI stane ispred svih)*. Ti znaš da ja ne mogu na tebe čarolijama, ali te upozoravam, da ćeš zažaliti. Budeš li otvorila tu bočicu, ti mala gaduro, sav bol će da izađe. Dajte mi je, naređujem vam... *(Niko se ne pomera.)* Ako tuga izađe, ne znate kako je to teško. Ne jede vam se, ne spava. Ja nisam izdržala. Zato, nemojte ponovo da kroz to prolazim.

FON LIMON: Znaš da nemamo izbora. A i znaš da ja nemam srca. Jedino je ja mogu i otvoriti. Mada nešto čudno mi se dešava.

DOROTI: Otvori je što pre, inače će očaj da te preplavi.

*(FON LIMON otvori bočicu i prosipa suze. Svi se sklupčaju, očekujući katastrofu. KNJIGA se sakrije ispod kredenca. Čuju se munje i gromovi, plač i jecaji, krici. U trenutku kao da se nebo sručilo. Mrak.)*

ŠESTA SCENA

GRISELDA, KNJIGA, DOROTI, LEOPOLD, FON LIMON, STRAŠKE, EX-METLA

Dvorac Velikog čarobnjaka

STRAŠKE: Šta je ovo bilo?

LEOPOLD: Bol, patnja.

FON LIMON: Hoćemo li večno ostati u mraku?

DOROTI: Valjda nećemo.

*(Polako se rasvetljava mesto gde je bila GRISLEDA. Sada se tamo nalazi neka gomila materijala. Lagano se nešto uspravlja. Vidimo novu verziju GRISELDE.)*

DOROTI: Griselda, da li si to ti?

GRISELDA: Šta se desilo? *(Vidi se u ogledalu.)* Oh, posle toliko godina sam se vratila u stari oblika. Kao da mi je neki strašan teret pao sa leđa. Ali, šta se stvarno desilo sa mnom?

DOROTI: Vratila ti se duša. *(Okrene se, gleda. Prostor se osvetli. Oni su u dvorcu Velikog čarobnjaka.)*

STRAŠKE: A što je ovo? *(Pokazuje na nekog ko leži tamo gdje je stajala METLA.)*

DOROTI: Mačkins koji je bio pretvoren u metlu.

*(DOROTI joj prilazi i pomogne joj da ustane.)*

EX-METLA: Oh, bilo je teško brisati po ceo dan. *(Trese prašinu sa odjeće).*

DOROTI (GRISELDI): Znaš li šta to znači - da su sve tvoje vradžbine ukinute.

*(Svi veselo uzviknu. TOTO uđe u prostoriju.)*

DOROTI: Toto, tu si. Živ.

*(TOTO zalaje.)*

DOROTI: Čarolije su ukinute. Ali zašto smo mi dospeli u dvorac čarobnjaka?

*(Pojavljuje se veliko čarobnjakovo lice.)*

ČAROBNJAK: Opet vi!!! Rekao sam da se ne vraćate bez završenog zadatka.

*(LEOPOLD se sakrije iz FON LIMONA, a GRISELDA iza LEOPOLDA.)*

DOROTI: Ali mi smo ga završili i to uspešno.

*(TOTO zalaje.)*

ČAROBNJAK: Šta to pričaš?

FON LIMON: Jesmo, gospodine, misija uspešno obavljena.

ČAROBNJAK: Gde su vam dokazi.

STRAŠKE: Imamo mi dokaze. Ovakve dokaze niste ni sanjali.

*(Svi gurkaju GRISELDU da stupi napred.)*

GRISELDA: I ja sam došla.

ČAROBNJAK: Ko to - ja?

GRISELDA: Ja. Zar me ne prepoznaješ?

ČAROBNJAK: Nisam siguran. Nego gde je tečnost i bočica?

GRISELDA: Ja sam bočica.

ČAROBNJAK: Šta to pričaš?

DOROTI: Sve što je bilo u bočici, ponovo je...

GRISELDA: U meni. Zar zaista ne razumeš? Bila je jedna dobra veštica i zavolela je čarobnjaka. No, ta ljubav joj nije bila uzvraćena. To ju je mučilo, grizlo, kao kada te čopor vukova napadne. I postala je zla.

GRISELDA (peva):  
Nije strašno nekad' zločest biti,  
šala mala il' nestašluk pravi,  
al' ako ti u naviku pređe,  
zlo počne da živi ti u glavi.

STRAŠKE:  
Kako zlo da živi u glavi?

GRISELDA (peva):  
Zlo postane opsesija prava.

Fon LIMON (peva):  
Mrziš svakog i radosti nemaš.

LEOPOLD (peva):  
Od toga te samo boli glava.

TOTO:  
Av av, avav, avva vavavav.

GRISELDA (peva):  
Voljela bih život sad da živim.

DOROTI (peva):  
Da ne veneš, već da imaš krila.

EX-METLA (peva)  
I u srcu da osjetiš ljubav.

GRISELDA (peva):  
Da me stigne k'o najveća sila.

KNJIGA:

Je li ga ti još uvijek voliš?

GRISELDA (pjeva):

I opet me sustigla ta sila.

*(Tišina. Prisutni se zagledaju.)*

GRISELDA (ČAROBNJAKU): Zar nemaš ni sada baš ništa da kažeš?

*(Čuje se jecanje. Svi se zagledaju u čudu. TOTO zacvili.)*

DOROTI: Veliki čarobnjaku, sada smo zbunjeni. Reci nešto, objasni šta se događa.

*(Zavesa se razmiče. Iz velike skalamerije izlazi čovek. On briše suze.)*

ČAROBNJAK-ČOVEK: Ja više ne mogu ovako.

FON LIMON: A izvinite ko ste vi?

ČAROBNJAK-ČOVEK: Ja sam ON.

LEOPOLD: Kako to mislite?

ČAROBNJAK-ČOVEK: Lepo, tako.

DOROTI: Čekajte, a ova mašina?

ČAROBNJAK-ČOVEK: Eto to - mašina.

LEOPLD: Ništa mi nije jasno.

STRAŠKE: Nikada nije bilo Velikog čarobnjaka. Postojao je samo čovek koji je pokretao ove mašine i tako plašio sve koji bi došli kod njega.

*(STRAŠKETOVA glava se okrene za 360 stepeni. LEOPOLD uzdahne.)*

KNJIGA: Nečuveno.

DOROTI: Oh, ne...

*(TOTO zalaje. FON LIMONA pusti paru iz svog levka.)*

FON LIMON: Vi niste nikakav gospodin, već prevarant. I šta imate da kažete u svoju odbranu?

ČAROBNJAK-ČOVEK: Nema tu odbrane. (GRISELDI) Hoćeš li mi oprostiti?

FON LIMON: Gospođice Griselda, eto u koga ste se vi zaljubili.

ČAROBNJAK-ČOVEK: Ja sam iz sveta ljudi upao u Oz. Slično kao i Doroti. O, to je za stanovnike Oza izgledalo ko najveće čudo. Stoga su me proglasili za Velikog čarobnjaka. I šta sam tada mogao nego da se pretvaram. (GRISELDI) Sada razumeš zašto nisam nikada mogao da te pozovem, nikada da dođem kod tebe. Šta bih ja kao čovek mogao tebi da ponudim. A sada shvatam da sam ti tim ćutanjem puno zla naneo. Oprosti mi.

*(GRISELDA ćuti.)*

ČAROBNJAK-ČOVEK: Reci mi, kako bih mogao da vratim tvoju ljubav posle svega?

GRISELDA: To moraš sam da otkriješ.

KNJIGA: Ja ne znam nikakvu ćiribu-ćiriba formulu, koji bih preporučila.

EX-MATELA: Ja imam ono što je Griselda htela da uzme od Mačkinsa. *(Prilazi ČAROBNJAKU i daje mu smaragd.)*

ČAROBNJAK-ČOVEK *(prilazi GRISELDI i pokazuje joj smaragd u svojoj ruci)*. Znaš čemu služi smaragd?

GRISELDA: Može ljubavno da začara onog ko te prvi pogleda u noći punog meseca.

ČAROBNJAK-ČOVEK: Mislim da mi jedino ta čarolija može pomoći da vratim tvoju ljubav. Ali to ima cenu.

GRISELDA: Znam i nije me briga.

*(ČAROBNJAK-ČOVEK stane ispred nje. Pruža joj smaragd. Iznad njih se pojave zvezde i Mesec. GRISELDA poljubi ČAROBNJAKA-*

ČOVJEKA. *Mjesec i zvijezde zatrepere. Padne nekoliko kometa. Oko Griselde nešto zasvetli.*)

ČAROBNJAK-ČOVEK: Griseldice, da li znaš šta se upravo dogodilo?

GRISELDA: Da. Znam. Kada veštica voli čoveka i kada ga prvi put poljubi, njene moći istog časa nestanu.

ČAROBNJAK-ČOVEK: Griseldice, sada si obična žena.

GRISELDA: To je napleše, ako ću biti voljena od običnog muškarca.

*(Svi uzdahnu. Toto zavija.)*

LEOPOLD: I tako su srećni živeli do kraja života.

FON LIMON: Oh koliko uzbuđenja u jednom danu, ko to može da podnese.

*(DOROTI se rastuži. Sedne na pod.)*

LEOPOLD: Šta je bilo?

DOROTI: Srećna sam jer su oni srećni, ali sam i tužna.

STRAŠKE: Jer njihova sreća znači da nema ništa od čarobnjakovog obećanja?

*(Doroti klimne glavom.)*

KNIGA: Slatkice, nemoj sada iz početka sa suzama, ja imam slabo srce, ne mogu više to da podnosim.

ČAROBNJAK-ČOVEK: Žao mi je, ja bih vam ja zaista pomogao kada bih mogao.

DOROTI: I šta ćemo sada?

GRISELDA: Treba vam neko ko još uvek ima moći.

DOROTI: Glinda!

*(GRISELDA klima glavom.)*

DOROTI: Ali kako ćemo je sada dozvati? Gde je ona Preta kada nam treba?

*(Čuje se neko zujanje i zvočići.)*

PRETA: Čujem da me neko zove. Šta je, ne možete bez Prete.

DOROTI: Ovaj problem ne možemo da rešimo sami. Molim te da nam pozoveš Glindu.

PRETA: Eh, zovi Glindu, zovi Glindu, a niko nikada Preti da se obraduje.

Hintu, manti, fara pad,  
Hajde Glinda, dođi sad.

*(Pojavi se veliko GLINDINO lice.)*

Svi viknu: Glinda!

*(GLINDA govori, PRETA prevodi.)*

PRETA: Svratila sam na brzinu. Vidim da ste svi na okupu. (Nasmeši se. ČAROBNJAK-ČOVEK i GRISELDA je pozdrave.) Čula sam vaš razgovor i rastužila sem se kada sam shvatila da niko od vas još ne veruje u sebe. Razmislite šta ste sve radili prethodnih dana i sve će vam biti jasno... Moram da idem.

*(GLINDA iščezne.)*

LEOPOPD: Vidi, ode!

PRETA: Dalje ovo možete da smislite i sami.

STRAŠKE: Čekate, ima tu nešto. (Njegova glava se okrene za 360 stepeni). (LEU). Nisi se danas plašio ni pred čarobnjakom, dok još nismo znali da nije čarobnjak. A kako si samo branio Doroti kada su je napali krilati majmuni.

LEOPOLD: Da, tačno... stvarno.

PRETA: Hrabrost ne znači ne osećati strah, nego da te strah ne natera da pobegneš.

LEOPOLD: Onda sam ja hrabar. Haj, znam da sam hrabar.

*(LEOPOLD se isprsi, podigne glavu. Svi tapšu i uzvikuju. TOTO zalaje.)*

FON LIMON: A ja sam se rastužio kada me je Grisleda molila da ne prospem njene suze.

LEOPOLD: I raznežio si se kada se poljubila sa čarobnjakom.

FON LIMON: Neću valjda ponovo da se rasplačem.

*(Svi prilaze da ga zagrlje.)*

STRAŠKE: A ja, a ja?

FON LIMON: Ne mogu da verujem da ću ovo upravo reći, ali Straške, danas si brzo shvatio ko je čarobnjak, brže nego što je meni postalo jasno. A znaš kako je teško biti pametniji od mene.

*(Svi se smeju. Smeh se stišava. Polako se sva lica okreću ka DOROTI.)*

DOROTI: To što ste putovali sa mnom po celom Ozu, pomogli mi da pređem reku, branili me od krilatih majmuna... sve to mi govori da ja mogu da nađem i imam prave i iskrene prijatelje. *(TOTO joj skoči u naručje.)*

STRAŠKE: Pričaš kao da se sada rastajemo?

DOROTI: Ne znam. Ne znam gde bih pošla, sada kada smo završili naš zadatak.

PRETA: Doroti, ti si ovde dobila odgovor na svoje pitanje, ali kod kuće imaš još jedan nezavršeni posao. Tamo te čeka stric, zar ne? Ti se sada pitaš kako da se vratiš, ali možda nisi ni shvatila šta te je sačuvalo od Griselde. To nisu bile samo Glindine čarolije. Zapravo su te zaštitile tvoje cipelice. A da li znaš zašto? Zato što ih je tvoj stirc za tebe napravio sa ljubavlju. Ta ljubav koja je utkana u te cipelice te je čuvala. Samo treba tri puta da udariš cipelicama jednu o drugu i doći ćeš tamo odakle si i krenula.

DOROTI: Samo to. *(Krene da udara cipelicama, ali zastane.)* Drugari, izgleda da se ipak rastajemo.

PRETA: Želim ti srećan put i ne zaboravi sve ovo što si doživela i naučila u zemlji Oz.

*(Svi se okupe oko DOROTI da je zagrlje.)*

LEOPOLD: Dobro drugari, moramo da je pustimo da ode.

*(Svi se razmaknu.)*

STARŠKE: Puno ćeš nam nedostajati.

KNJIGA: I javi se ponekad, da znamo kakav je bio kraj ove priče.

DOROTI: Nikada vas neću zaboraviti. (Priđe PRETI.) Ni tebe neću zaboraviti i uvek ćute se sa radošću sećati. Ali, sada moram da krenem. Toto, jesi li spreman?

*(TOTO zalaje. Svi im mašu. DOROTI udari tri puta cipelicama. Za trenutak se ponovo pojavi veliko Griseldino lice. Čuje se muzička tema iz Prve scene, prvog čina „A ko će mene voleti....“.)*

Mrak.

### III ČIN

SOFIJA, MILOŠ, DOROTI, TOTO, NIKOLA, LUKA, ĐURA i GORDANA.

Soba školskog psihologa.

SOFIJA: Doro, da li si dobro?

DORA: Sofija?

SOFIJA: Da, ja sam.

DORA: Otkud vi ovde?

SOFIJA: Pa bila sam ovde i pre nego što si ti... odlutala.

DORA: Ah da - u Oz.

SOFIJA: Oz? Može se to i tako nazvati.

*(DORA tek tada spazi strica MILOŠA. TOTO joj iskoči iz naručja i skoči na MILOŠA.)*

MILOŠ: Oh, Toto. (Mazi ga.) Doro, prepala si me. Da tako otrčiš.

ĐURA: Sve si nas prepala.

MILOŠ (DORI): Tražio sam te svugde.

DORA: Ih, baš si se zabrinuo.

MILOŠ: Jesam, Doro.

DORA: A Gordana, cipelice...?

MILOŠ: Ti si mi najvažnija.

DORA: Ih.

MILOŠ: Jesi. A i znaš šta mi je najgore.

DORA: Šta?

MILOŠ: Pomisao da te izgubim.

MILOŠ (peva):

Oprosti svome stricu ti,

sa tobom se ne snalazi.

Pokaži mi - kako, šta?

Da bolji stric budem ja.

*(DORA i MILOŠ padaju jedno drugom u zagrljaj. Prilaze im i LUKA, ĐURA, NIKOLA.)*

DORA: Tako sam vas se uželeda. *(Zagrli ih.)* Vratila sam se, pomalo i zbog vas trojice.

LUKA: A gde si ti to bila?

DORA: Na dalekom i čudnom putu. Sve ću da vam ispričam.

(Začuže se kucanje na vratima. U prostoriju uđe GORDANA.)

NIKOLA: Opet vi.

GORDANA: Što, je li smetam?

MILOŠ: Razgovaramo sa Dorom.

GORDANA: Neću dugo. Miloše, došla sam samo da predložim da zaboravimo ranije nesuglasice. Sofija kaže da bi i zbog Dore bilo dobro da spustimo ratne skeire. Eto, na primer, ta tužba. Hajde da je više ne spominjemo. Mada, shvatate da morate malo da disciplinujete Totoa.

DORA (prevrne očima): Dobro, vodiću računa. (Uzme TOTA u naručje).

GORDANA: A tebi Miloše, donela sam ti nešto.

MILOŠ: Meni. Pa nije meni rođendan, već Dori.

*(MILOŠ otvara paketić. Vadi smaragd. Svi gledaju pomalo zbunjeno.)*

DORA: Smaragd! Nije valjda!?

GORDANA: Jeste.

DORA: Da li je večeras pun mesec?

GORDANA: Jeste. *(Namigne joj.)*

MILOŠ: Ne znam šta bih rekao.

GORDANA: Ne brini, sve će ti se reći samo.

ĐURA: Ništa ne razumem.

NIKOLA: Čudno mi je sve ovo, ovde se nešto sprema.

LUKA: Sprema se žurka. Doro, zvala je danas neka tvoja drugarica. Kaže da dolazi celo odeljenje.

DORA: CELO!!!

LUKA: Da celo.

DORA: Čoveče, ovo je život.

GORDANA (peva):

Život je ono što ti se desi,  
dok ti radiš i poslove vodiš.  
Tad se praviš pametan i važan.  
Slušaj me sad, to je život lažan.

MILOŠ (peva):

Život to je kada nekoga voliš,  
Kada imaš dom gde da se vratiš.

LUKA (peva):

Kada imaš za koga da se boriš,  
zbog koga i mača da se latiš.

NIKO (peva):

Život to je kad bogatstvo deliš,  
drugima želiš što i sam sebi.

ĐURA (peva):

Kada o drugima misliš i brineš,  
na cedilu ih ostavio ne bi.

TOTO: Av, av, av, avav av, avava, vav.

DOROTI (peva):

Život to je kad drugare nađeš,  
kad znaš da si im ti drugar pravi,  
Imaš hrabrost i srce i pamet.  
Strica i psa da ti društvo pravi.

SVI (pevaju):

Da to je život. Da to je život.  
Da to je život. Da to je život.

*(Svi se vesele, buka istovremenih razgovora, svetlo se polako gasi. Ostaje osvetljena samo DORA. TOTO je u njenom naručju. Ona seda u fotelju.)*

DORA (PEVA):

Znam da negde postoji to mesto,

gde nema strahova, ni tuge,  
gde se deca igraju, bez svađe.  
To je mesto tamo, iza duge.

Mrak.